

можливостей для розвитку освітньої, медичної, транспортної, житлово-комунальної галузей. Завдяки децентралізації місцева влада стала зацікавлена у розвитку інвестиційної привабливості своїх територій на благо громади, тому що отримані податкові надходження з цих територій будуть використані в ній же. Спростилися також багато бюрократичних процедур щодо одержання низки дозволів та реєстраційних документів для ведення бізнесу, які можна отримувати на місцях, а місцеві громади тепер можуть самостійно залучати інвестиції, сприяючи соціально-економічному розвитку та реалізуючи найбільш оптимальні проекти на думку громадян.

Якісні зміни від децентралізації вже відчули безліч громад. Особливо сильно це проявляється на нижчих місцевих рівнях, саме там, де реформа була так необхідна. В багатьох містах, селах і селищах почалися капітальні ремонти доріг, медичних та освітніх закладів та їх модернізація, а це ті проблеми, які десятиліттям не могли бути вирішені. Громадяни отримали реальний поштовх і зацікавленість в участі у соціально-політичному житті своїх територій з метою поліпшення життя у своїх населених пунктах та в Україні загалом і самостійно господарювати на своїй території.

Література:

1. Моніторинг процесу децентралізації влади та реформування місцевого самоврядування. URL: <https://decentralization.gov.ua>. (дата звернення 01.11.2018 р.).

Рубінський Михайло Михайлович

ст. гр. Фзмі-21, ТНЕУ

Науковий керівник - к.е.н., доцент Карпущин Н.І.

СУТНІСТЬ ФІНАНСОВОЇ ПОЛІТИКИ ЯК ІНСТРУМЕНТУ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Фінансова політика є ваговою складовою економічної політики країни, за допомогою якої здійснюється регулюючий вплив на ринкові відносини та процес розширеного відтворення. Фінансова політика держави - це важливий інструмент реалізації функцій держави, пов'язаних з управлінням економікою, підвищенням ефективності розвитку

національного виробництва та покращанням добробуту населення.

Фінансова політика держави залежить від багатьох об'єктивних та суб'єктивних чинників, зокрема від характеру й спрямованості панівної економічної доктрини країни, рівня розвитку ринкових відносин, стратегії її економічного розвитку, стану бюджету і платіжного балансу тощо. Неврахування об'єктивних та суб'єктивних чинників, а також зовнішніх і внутрішніх факторів впливу на соціально-економічний розвиток країни під час формування фінансової політики може мати негативні наслідки при її реалізації. Саме тому в умовах розвитку ринкових відносин в Україні першочерговим завданням постає розробка дієвої, виваженої фінансової політики, спроможної сприяти розвитку науково-технічного прогресу, інвестиційно-інноваційної активності, розв'язанню нагальних соціально-економічних проблем.

Західні економісти С. Фішер, Р. Дорнбуш, Р. Шмалензі та інші не дають чіткого тлумачення фінансової політики. Вони не виокремлюють фінансову політику як самостійне поняття, а ототожнюють її з фіскальною політикою. Кемпбелл Р. Макконнелл і Стенлі Л. Брю ототожнюють поняття фінансово-бюджетної й фінансової політики. Вони трактують їх як зміни, що вносяться урядом у порядок державних витрат та оподаткування, спрямовані на забезпечення повної зайнятості та неінфляційного національного продукту. Виходячи з розуміння політики як правил прийняття рішень, що визначають результат раціональних дій індивіда, Ш. Бланкарт визначає фінансову політику як правила прийняття рішень продуктивною державою. Він підкреслює, що обсяг державної діяльності залежить від правил прийняття рішень [1, с.12].

С. І. Юрій та В. М. Федосов, визначаючи фінансову політику як «...сукупність розподільних і перерозподільних заходів, які держава здійснює через фінансову систему щодо організації і використання фінансових відносин з метою забезпечення зростання валового внутрішнього продукту і підвищення добробуту всіх членів суспільства» [2, с. 80], підкреслюють її взаємозв'язок з фінансовою системою, структура і принципи формування якої залежать від державного устрою.

О. Р. Романенко наголошує, що «більш структурованим є визначення фінансової політики як сукупності заходів, спрямованих на мобілізацію фінансових ресурсів, їх раціональний розподіл і використання, які держава здійснює через фінансову систему». Насамперед фінансова політика повинна сприяти формуванню максимально можливого обсягу фінансових ресурсів, оскільки вони - матеріальна база будь-яких

перебудов [3, с.71].

Як управлінське поняття фінансова політика повинна ґрунтуватися на адекватних фінансових концепціях та передбачати механізми її реалізації. Інакше вона залишається декларацією про наміри. Процес реалізації фінансової політики на практиці може здійснюватися шляхом використання всієї сукупності організаційно-економічних категорій управління фінансовими відносинами: фінансового процесу, фінансового права, системи фінансів, фінансової системи, фінансового механізму.

У цілому можна охарактеризувати фінансову політику як систему управління фінансовими відносинами в процесі утворення та використання фондів грошових коштів держави і фондів, що перебувають у державній та комунальній власності.

Головним завданням фінансової політики до останнього часу було пом'якшення наслідків економічної кризи та вихід з неї. Віднині домінантою фінансової політики є реалізація політики фінансового зростання. Основа цієї стратегії – забезпечення держави і підприємницького сектору достатніми фінансовими ресурсами, а також створення передумов їх раціонального й ефективного використання.

Фінансова політика є дієвим інструментом регулювання соціально-економічних процесів суспільства, тому виступає основним важелем впливу на реалізацію сучасних системних економічних реформ в Україні. Вона має здійснюватися з урахуванням тенденцій економічного розвитку держави та відповідного досвіду країн з розвиненою та трансформаційною економікою.

Таким чином, підсумовуючи результати проведеного аналізу, можна зробити такий висновок: розглянуті трактування сутності фінансової політики принципово не розрізняються між собою, оскільки їх автори акцентують увагу на різних аспектах цього поняття - ролі фінансової політики, співвідношенні цілей і завдань, методів та інструментів фінансової й економічної політики в цілому.

Література:

1. Карлін М. І. Фінанси зарубіжних країн. К.: Кондор, 2004. 384 с.
2. Фінанси / за ред. С. І. Юрія, В. М. Федосова. К.: Знання, 2012. 611 с.
3. Романенко О. Р. Фінанси. К.: Центр навчальної літератури, 2004. 312 с.
4. Адаменко І. П. Фінансові аспекти нової регіональної політики

держави. *Економічний вісник Переяслав-Хмельницького державного університету імені Григорія Сковороди*. 2015. Вип. 26/2. С. 392-397.

5. Мельниченко С. І. Державна фінансова політика соціально-економічного розвитку країни. *Вісник КНТЕУ*. 2015. №1. С. 12-22.

Рябоконт Олена Юрївна

ст. гр. Фзм-21, ТНЕУ

Науковий керівник - к.е.н., доцент Русін В.М.

ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ БЮДЖЕТНИМИ ІНВЕСТИЦІЯМИ У СУЧАСНИХ ЕКОНОМІЧНИХ УМОВАХ

Однією із основних умов досягнення довготривалих позитивних темпів зростання української економіки є активна діяльність держави у фінансовому забезпеченні інвестиційної діяльності через бюджетні важелі, які мають забезпечувати нарощення фінансових ресурсів через механізми бюджетних інвестицій та опосередковано сприяти скорочення непродуктивних державних видатків і відповідного збільшення чистих заощаджень у розпорядженні недержавних секторів економіки.

Для подальшого розвитку економіки країни та стабілізації фінансової системи, Україна потребує величезного обсягу бюджетних інвестицій. Разом з тим, система управління бюджетними інвестиціями в Україні має низку недоліків, зокрема – це відсутність чіткого визначення змісту державного інвестиційного проекту, що дозволяє виконавцям багатьох проектів уникати перевірки з боку громадськості; відсутність чіткого зв'язку між державними інвестиційними проектами і стратегіями розвитку на загальнодержавному і галузевому рівнях, що дало б змогу встановлювати пріоритети державних інвестиційних проектів; відсутність ефективного оцінювання проектів і процедур перевірки оцінки ефективності використання бюджетних коштів.

У результаті цього має місце значне недовиконання завдань державних інвестиційних програм, причому багато проектів залишаються незавершеними або їх реалізація затримується, а вартість проектів суттєво зростає. Наприклад, середня вартість бюджетних інвестиційних програм у будівництві в Україні приблизно на 23% вища, ніж у Німеччині, на 20% – ніж у Польщі та загалом на 22% – ніж у більшості країн ЄС, хоча витрати на оплату праці набагато нижчі в Україні [1, с. 85].